

Dr Sönndefall on de Verdrievung us et Paradies

(frej nõ 1.Mos. 2,4 – 3,24)

Wie dozemoool dr leeve Jøtt
de janze Wält erschaffe høtt,
dø joef et övvehaup keen Strüsch,
kee Jrööns, keen Bööm on kee Jebüsch.
Hä høtt de Haupsaach ongeløsse ¹:
et nämlisch nauch net rääne løsse.
Bes jetz wor enzisch mä ² va onge
e beße Wawße ³ düreschjedronge.
Och wor nauch keene Mensch erschaffe,
für Fäld on Jaade ömzejraave.

Dø saat sisch Jøtt: »Jetz maach isch ens
dr Mensch, dr Homo sapiens!«
On hä foong aa met en enorme
Jedold en Lehmfijur ze forme:
Buch, Ärm on Been on øvvedrop
ene Knubbel Lehm, dat wor dr Køpp.
Am Äng ⁴ dø hät-e-r-em dann nauch
Luff füze Qøme ⁵ enjehauch.
Su eß – wie Jøtt sisch vürjenomme –
dä Adam op de Wält jekomme.

Dønøø schoof Jøtt e präschtsch Lank,
dat eß als Paradies bekank.

Natürlisch wor et jøttjewollt,
dat Adam jetz he läeve ⁶ sollt.
Jøtt planzden staatse Qøsbööm aan
met janze normale Äppel draan.
Dauch eene Boom stoong en de Medde
für Joot on Schläet ⁷ ze ongescheede.

---

¹ unterlassen ² nur ³ Wasser ⁴ am Ende, schließlich ⁵ Luft zum Atmen
⁶ leben ⁷ schlecht

Jōtt kreesch dä Adam sisch dōdrop
ens bej de Hank on drooch em op ¹,
op alles opzepassee on
mem Paradies joot ömzejōnn.

»Van alle Bööm, die isch jemaat,
dō darfste eiße ², wat disch schmaat.
Mä vam Erkänntnisboom he net,
der medsedren ³ em Jaade steet,
vam enzije Boom em Paradies
dō krißde disch ⁴ jefällis nüüß!«

Wänn du dat ävve ens verjiß
on dōvan ene Appel iß
- et eß ejaal of jröön of ruut – ,
dann stirfsde, on dann beßte duut!«

»Et eß net joot«, fool Jōtt dō en,
»dat Adam omp ⁵ eß on alleen;
dänn af on zo bruch su-ne Mann
dauch eene, dä em hälepe kann«.
Us nawße Lehm doong Jōtt dann knete
ene Hoof Jeschöpf met Eejeheete:
ęsu-n ⁶ die loofe, su-n die schwemme,
on angere, die fleeje emme.
Dä Adam stoong deräk dōnävve
on moot dän Diere ⁷ Naame jävve.
En Fröngdīn hät-e net jefonge,
et wor nüüß Passendes dōdronge.

Dō daat sisch Jōtt: »Isch waat jetz bes
dä Adam faß am schloffe eß.«
Hä noēm em dann en Repp ęruß
on maadene en Frau dōdruß.

---

¹ trug ihm auf ² essen ³ mittendrin ⁴ nimmst du dir
⁵ ohne Partnerin, unpaarig ⁶ solche ⁷ den Tieren

Wie Adam nõ die Prozedor
wię bej de Seng jekomme wor ¹,
dõ ändlich woße-r-et genau:
»Dat he eß Eva, meng leef Frau!«
Se wore nacks wahl allebeed,
se schamdene sisch ävve net.

Van Aafang aan at wore Schlange
völl luusere ² wie all die ange
Jeschöpf, die jõ vür kottem Jõtt
em Paradies erschaffe hõtt.

Su wor dänn Eva äręsch besoręsch ³,
wie ens en Schlang em usjehoręsch:
»Wie eß dat, dürfe denge Mann
on du net a die Qbsbööm draan?«
»Jõtt hät«, saat Ev, »os enjeschärf,
wat me em Paradies net därf:
Wer vam Erkänntnisboom jet nemmp
on iß, dä döong ⁴ et sisch bestemmp
met hõm, em Schöpferjõtt, verdärve,
on mööt ⁵ am Äng vam Läęve stärke.«

»Dat met dä Boom em Paradies,
dat määät üsch ühre Jõtt mä wies.
En Wirklichkeet well nämlisch der,
dat ühr net klööjere werd ⁶ wie er.
Du kaß et also röihisch waare ⁷.«
Dat lott sisch Ev net zweimõõl saare.
Die Frau, die soęch ⁸ op eemõõl dann
dä Boom met ange Oore aan.
Für ens ene Appel ze versööke,
doong Eva stikum ene plöcke.

---

¹ zu sich gekommen war ² listiger ³ sehr besorgt ⁴ täte
⁵ mußte ⁶ klüger werdet ⁷ ruhig wagen ⁸ sah (an)

Et oëß¹ e Stöckelsche dōvan,
joëf dann e beßje senge Mann,
on der hät öhne schläet Jewesse
och en die Ketsch² ęren-jebesse.

Dō joonge ävve kott dōrop
däm Menschepaar de Oore op.
On plötzlisch wutte se jewaa³:
»Mię han jō övvehaup nüüß aa!«
Se maadene sisch us Fijje-Bläe⁴
zwei kotte Schözzele⁵ als Kläe⁶
on leefe on verstooche sisch⁷
em Jaade Eden em Jebüsch.
Et övends bejm Spazierejōnn
bleff Jōtt verwonget plötzlisch stōnn.
»Wō beßte, Adam?« reef-e us,
»Verstääsch disch net! Komm at ęruß!«

Dä saat: »Isch hött disch komme hüere;
dō foong isch aa, misch ze scheniere,
weil isch janz nacks ben wie meng Frau.«
»Wie weeßte dat dann su genau?
Du häß dauch wahl net ongedässe
van dä Erkänntnisboom jejässe!?!«
Dä Adam moot em enjestōnn:
»Dat Ev hät et ze-iesch⁸ jedōnn.
Et hät dann ävve kott äntschlosse
misch nōher och ens bisse lösse.«

Dat Eva reef, wie et dat hüet:
»Die Schlang, die hät misch fies verführt,
su dat isch dee Verbōtt verjoëß⁹
on einfach van dä Appel oëß.«

¹ aß ² Kerngehäuse ³ wurden sie gewahr ⁴ Feigenblätter
⁵ Schürzen ⁶ Kleider ⁷ versteckten sich ⁸ zuerst
⁹ dein Verbot vergaß

Su joëf et at em Paradies
et iëschde Moql op Erde Knieß ¹.

Jott knööf die Schlang sisch vür on sprooch:
»Du beß fü alle Zik verflooch!
Weil du su kodd ² beß, sollste dröm
mä kruffe op dr Buch erömm,
on Stöbb mä freiße läevenslang,
du hengelestisch falsche Schlang!«

An Eva ävve saat Jott dann:
»Du solls ene Hoof Moläste ³ han!
Maach disch jefaß dōdrop: du wiß
völl Peng ⁴ han, wände Kenge kriß!
Och soll va jetz aa denge Mann
janz övve disch ze saare han!«

Jetz wor dä Adam draan, dä bleesch
van Jott se usjedeuvelt kreesch ⁵:
»Wie Eva met dat Qbs ⁶ eß komme,
häß du et einfach aajenomme.
Isch hott disch dat verboene, on
du häß et frääschewäsch ⁷ jedonn!
Dröm eß dr Boem en Fäld on Jaade
va jetz aa met ene Flooch belaaide.

Du moß disch könëftisch bänklisch schenne ⁸,
fü he jet Nötzlischs donn ze könne!
Du köß ⁹, ih dat ¹⁰ dr Soqm deet spreeße,
em Jaade düschtisch an et schweeße!

---

¹ Streit ² böartig ³ Beschwerden ⁴ Schmerzen ⁵ ausgeschimpft
wurde ⁶ Obst, Frucht ⁷ frech, dreist ⁸ hart arbeiten ⁹ kommst
¹⁰ che, bevor

Moß ööntlich ¹ wirke met de Häng
johr-en, johr-us, bes janž am Äng
- dọ kabte maache, wat de wells –
du stirfs on dann zo Stöbb zerfells;
zo Stöbb, us däm isch disch als Mann
vür ennesche Zik ² erschaffe han!«
Jott maadene dọnọ nauch jau
us Fäll ³ fü Adam on seng Frau
zwei Röck, damet se sisch net schaame.
Dann reef-e sisch die Zwei zesaame
on saat: »Jetz könnt ühr beede
wat joot on schläet eß ongescheede.
Dat eß, wat mię jemeensam han,
du Eva, isch on denge Mann.
Dauch weßt, ühr sollt op Erde ävve
öm Joddes Well net iewisch ⁴ läęve!«
Hä wurp se dann nọ dä Äntschluß
aachkankisch ⁵ us et Paradies ęruß.
»Schnack-us nọ Ošte ⁶ mödde jonn,
kickt üsch net öm on blieft net stonn!«

Weil Ev on Adam, senge Mann,
em Paradies jesöndisch han,
hät Jott em Hemmel kott on böndisch
als Stroęf de Menschheet aajeköndisch:
»He kött, sulang isch Herrjott ben,
lebändisch keene mi ęren!«

Am Enjang van dat Paradies
steet dröm ene Ängel, janž en Wiß,
dä met e jlöhnisch ⁷ joldere Schwert
de Lü ⁸ dr Entrett sträng verwehrt.

---

¹ ordentlich, sehr ² vor einiger Zeit ³ aus Fellen ⁴ ewig
⁵ achtkantig ⁶ nach Osten ⁷ glühenden ⁸ den Leuten